

Arrest

nr. 325 820 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn toenmalige voogd X, op 12 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 februari 2023 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 februari 2023 om internationale bescherming. Op 8 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers toenmalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun van etnische afkomst en moslim te zijn. Je bent 17 jaar oud. Je bent afkomstig van het district Qarghayi in de provincie Laghman. Je volgde les aan de madrassa en moskee. Je vader werkte bij de nationale politie. Op het moment van de machtsvername door de taliban in 2021 in Afghanistan kwam je vader naar huis. Hij zei dat jij samen met hem moest vertrekken uit vrees voor de taliban omdat jullie gekend stonden als een familie van de overheid en jij de oudste zoon was. Jullie reisden via Pakistan naar Iran. Bij een poging om de grens over te steken tussen Iran en Turkije geraakten jullie gescheiden van elkaar. Je hebt tot op heden geen nieuws van je vader. Jij slaagde er wel in Turkije te bereiken. In Turkije hoorde je van je moeder dat de taliban bij jou thuis naar je vader en jou hadden gevraagd. Je reisde later verder richting België en kwam op 11 februari 2023 aan. Je deed een verzoek om internationale bescherming op 14 februari 2023. Toen je in België was gingen de taliban opnieuw navraag doen bij jou thuis.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je problemen omwille van je vaders werk en omdat de taliban zouden denken dat je je religie hebt afgezworen. Voorts heb je in België vrijheid en zou je je niet kunnen aanpassen aan de regels in Afghanistan.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming leg je een psychologisch attest en kopieën van volgende documenten neer: taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van jezelf, je ouders, broers en zussen, twee opleidingscertificaten van je vader, een document in verband met je vaders werk, vier foto's in verband met je vaders werk, een foto van je vader en jezelf, twee foto's van jezelf in Afghanistan en tien foto's van activiteiten die je deed in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Bij het begin van het eerste onderhoud d.d. 02/05/2024 gaf je aan wat hoofdpijn te hebben omdat je niet geslapen had (notities van het persoonlijk CGVS d.d. 02/05/2024, hierna NPO 1, p. 2). Je had een paracetamol genomen en je gaf aan in staat te zijn om deel te nemen aan het onderhoud. Je werd gevraagd om het zeker aan te geven als het niet meer zou gaan, maar je gaf tot de pauze op geen enkel moment aan dat dit het geval was. Net voor de pauze zei je nog dat het "goed, normaal" ging met je hoofdpijn (NPO 1, p. 9). Tijdens de pauze zei je echter aan je voogd erge hoofdpijn te hebben. Na overleg met jou, je voogd en advocaat werd het onderhoud stopgezet (NPO 1, p. 10). Er werd na het onderhoud een ziektebriefje d.d. 03/05/2024 geldig voor twee dagen voorgelegd. Tijdens je tweede onderhoud d.d. 17/06/2024 verklaarde je geen opmerkingen te hebben op de notities en verklaringen van het eerste onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17/06/2024, hierna NPO 2, p. 4-5).

Je voogd verklaarde in een e-mail d.d. 07/05/2024 dat jouw gezondheidstoestand snel verslechterde op dat moment. Het CGVS vroeg d.d. 13/05/2024 aan jouw voogd om een gedetailleerd certificaat van een specialist voor te leggen, maar er werden behalve bovenvermeld ziektebriefje geen verdere medische stukken neergelegd. Je voogd verklaarde tijdens het onderhoud d.d. 17/06/2024 dat je niet goed slaapt, dat je maagpijn en angsten hebt en dat je geagiteerd was bij de voorbereiding van het onderhoud (NPO 2, p. 3). Jij gaf tijdens dit onderhoud echter aan dat het beter ging met jou en dat het goed ging met je mentale en fysieke gezondheid (NPO 2, p. 2-3). Volgens het neergelegde psychologisch attest d.d. 06/05/2024 – het enige stuk ter staving van je psychologische toestand - had je enkele weken eerder maagproblemen, was je gestresseerd en slapeloos de dag voor je onderhoud d.d. 02/05/2024 en heb je last van nachtmerries. Er zou sprake zijn van medische problemen die versterkt worden door stress. Hoewel het CGVS begrip heeft voor jouw situatie, blijkt uit dit stuk niet dat jouw psychologische problemen jou zouden verhinderen om jouw motieven naar behoren uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit je

verklaringen dat dit attest opgesteld werd na slechts één consultatie bij een psycholoog en dus niet gebaseerd is op een langdurige, diepgaande opvolging (NPO 2, p. 3). Je voogd verklaarde tijdens het onderhoud d.d 02/05/2024 dat men zich in het opvangcentrum zorgen maakt dat je dingen vergeet (NPO 1, p. 10). In het neergelegde attest is echter geen sprake van geattesteerde geheugenproblemen. Uit de notities van beide onderhouds blijkt voorts dat de kwaliteit van de interactie goed was.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vervolgd te worden door de taliban. Op basis van onderstaande elementen slaag je er niet in deze terugkeervrees aannemelijk te maken:

1. Het is niet aannemelijk dat je bij terugkeer naar Afghanistan een vervolgingsvrees zou kennen omwille van het werk van je vader bij de politie:

1.1. Je toont niet op overtuigende wijze aan dat je vader tot de machtsovername bij de politie werkte:

- Je legt beperkte verklaringen af over je vaders werk (NPO 2, p. 10, 12-13). Je verklaart dat hij in de Mashala Kamar controlepost onderweg naar Kabul werkte en je noemt de naam van zijn commandant, maar je weet niet welke taken je vader deed bij de politie en je zegt hierover slechts vaagweg dat hij het land diende. Je hebt niet aan je moeder of oom gevraagd wat je vader precies deed. Hoewel je vader gedurende lange tijd bij de overheid werkte en om de vijf of zes maanden naar huis kwam, heb je hem nooit iets horen vertellen over zijn werk. Je weet niet of hij een bepaalde rang had. Het CGVS verwacht van jou, als minderjarige, niet dat je gedetailleerde kennis hebt van je vaders werk, maar er kan van jou, de oudste zoon, wel een zekere basiskennis verwacht worden, temeer daar je vader tot vlak voor je vertrek voor de politie zou gewerkt hebben en jij in contact staat met je familie in Afghanistan die jou verdere informatie zou kunnen geven.

- Het jongetje dat jij als jezelf identificeert op een foto met je vader is een zeer jong kind, waardoor geen fysieke gelijkenis met jou vastgesteld kan worden en deze foto's de familieband tussen de afgebeelde personen niet aantonen.

Je legt geen recentere foto's van jou samen met je vader voor (NPO 1, p. 12). Er zouden andere foto's van jou met je vader op een geheugenkaart staan, maar hierover zeg je slechts vaagweg dat je op dit moment geen toegang hebt tot die kaart. Je kan niet concreet aangeven waarom dit zo is en denkt dat die kaart mogelijk in een gsm zit die verloren ging.

- De taskara's volstaan niet om de familieband tussen jou en je vader aan te tonen. In casu betreft het kopieën, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Bovendien blijkt uit informatie dat het in Afghanistan gemakkelijk is valse en/of vervalste stukken te verkrijgen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

- Je legt geen enkel recent document met betrekking tot je vaders werk voor. De documenten op naam van M(...) N(...) zijn hetzij zeer oud (opleidingscertificaat van 2004), hetzij ongedateerd (document ondertekend door hoofd veiligheid van de snelwegen). De persoon in uniform die je als je vader identificeert op de foto's ziet er vrij jong uit, waaruit volgt dat het in geen geval recente foto's van je vaders werk zijn.

- Het is weinig aannemelijk dat je de voorgelegde foto's en documenten in Afghanistan nog nooit gezien had, terwijl ze thuis in een album bewaard werden (NPO 2, p. 10).

- Je hebt geen aannemelijke verklaringen voor het neerleggen van twee nagenoeg identieke opleidingscertificaten, waarbij op het ene document een foto staat en op het andere niet (NPO 2, p. 11). Hierover bevestigd verklaar je dat de waarderingsbrief (sic) met foto diende om rond je vaders nek te dragen of om mee te nemen als hij naar andere provincies reisde, zodat hij zich daar kon identificeren als militair (sic). Het is echter niet aannemelijk dat je vader zich bij professionele verplaatsingen zou identificeren aan de hand van een opleidingscertificaat met foto.

- Je biedt geen verklaring voor het feit waarom de voorgelegde documenten van je vader wel bewaard bleven, terwijl je familie het uniform, foto's en andere overheidsdocumenten van je vader verbrandde uit vrees voor de taliban (NPO 2, p. 7-8). Je zegt slechts dat deze documenten in een album bewaard werden thuis.

1.2. Zelfs indien je vader daadwerkelijk bij de politie werkte dient het volgende opgemerkt te worden: Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF (Afghan National Security Forces) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Je verklaart dat je vader bedreigd werd door de taliban, maar je verklaringen hierover zijn uiterst beperkt (NPO, 2 9-10). Zo denk je dat de taliban hem gezegd hebben om voor hen te werken in plaats van voor de overheid, maar je familie heeft jou daar niets over gezegd en je weet niet wat de taliban aan je vader zouden gezegd hebben. Je legt voorts geen enkel bewijs neer van je vaders vlucht uit Afghanistan. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van je vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft jouw eigen problemen en de problemen van jouw familieleden, overtuigen jouw verklaringen niet:

- Je hebt nooit problemen gehad heb met de taliban omwille van je vaders werk voor de machtsovername (NPO2, p. 9). Je verliet Afghanistan meteen bij de machtsovername, zonder dat jij problemen gehad hebt.
- Het is niet geloofwaardig dat de taliban jouw familie na het vertrek van jou en je vader bedreigden (NPO 2, p.8). Je verklaart dat het goed gaat met je moeder, broers en zus , die nog steeds in jullie eigen huis in jullie dorp wonen (NPO 2, p. 5). Je broers gaan naar school en de madrassa, waaruit blijkt dat ze hun gewoonlijke dagelijkse leven verderzetten. Als de taliban daadwerkelijk jouw familie zouden viseren omwille van het werk van je vader, is het niet aannemelijk dat de taliban tot op heden geen verdere actie ondernamen behalve navraag doen naar jou en je vader, noch dat je familie het risico zou nemen om deel te nemen aan het dagelijkse, openbare leven.
- Het is niet geloofwaardig dat jij vervolgd zou worden door de taliban terwijl je broer S(...), die nu even oud is als jij was bij je vertrek, gewoon naar school gaat en het goed stelt (NPO 2, p. 5). Je verklaart dat S(...) 14 jaar is, maar hij moet inmiddels al 15 zijn gezien je bij je aanmelding in 2023 ook al verklaarde dat hij 14 was (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling).

2. Het is niet aannemelijk dat je vervolgd zou worden door de taliban omwille van je verblijf in een ongelovig land in Europa (NPO 2, p. 8-9):

- Je verklaring dat de taliban zouden zeggen dat je je religie afzwoer omwille van verblijf in een ongelovig land is niet meer dan een blote bewering.
- Je bent nog steeds moslim (NPO 1, p. 7). Je bidt in het opvangcentrum en je vierde de dag voor het tweede onderhoud het offerfeest (NPO 1, p. 7 en NPO 2, p. 2). Je deed enkele dagen mee aan de

ramadan. De enige reden waarom je niet alle dagen vastte is dat je de hele dag naar school ging waardoor het praktisch niet haalbaar was (NPO 2, p. 13).

- Je verklaringen over (vermeende) verwestering overtuigen niet (zie infra voor verdere bespreking).

3. De overige door jou neergelegde documenten die zich in het administratieve dossier bevinden doen geen afbreuk aan de vaststellingen van het CGVS. De kopie van jouw taskara vormt hoogstens een begin van bewijs van jouw identiteit. Het CGVS verwijst voorts naar bovenvermelde informatie met betrekking tot corruptie en documentenfraude in jouw land. Het psychologisch attest bevat geen elementen die wijzen op een vervolgingsvrees of risico op ernstige schade in geval van je terugkeer naar Afghanistan.

Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/>

sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvonden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst

van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsvername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van

systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot ongeveer 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (je verliet Afghanistan immers in de periode van de machtsovername in augustus 2021), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde les volgde aan de moskee en aan de madrassa, je bezighield op de velden, boodschappen deed en op bezoek ging bij je ooms die in de buurt en in de stad woonden (NPO 1, p. 6-7 en NPO 2, p. 5).

Bovendien blijkt je afkomstig te zijn uit de provincie Laghman, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waar je het hebt over gevechten tussen de taliban en het leger (NPO 2, p. 6). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Je hebt dagelijks tot wekelijks contact met je familie (NPO 1, p. 6 en NPO 2, p. 5).

Je haalt aan dat je in België vrijheid hebt en dat je hier alles mag doen zonder dat de wet of regering ingrijpt in jouw leven (NPO 2, p. 13). Je verwijst hierbij enkel naar het dragen van bepaalde kledij, kiezen van een haarstijl, rondlopen met meisjes en roken. Gevraagd of je je zou kunnen aanpassen aan de lokale regels in Afghanistan, zeg je dat dit niet mogelijk is omdat je gewend bent aan het leven in België en

verwijs je opnieuw naar je eerdere verklaring dat de taliban zouden zeggen dat je je religie afzwoer, die niet geloofwaardig is (zie supra). Je verklaart dat je hier naar school gaat en in de vakantie zal deelnemen aan een vakantiecursus Frans (NPO 1, p. 3, NPO 2, p. 13), wat er louter op wijst dat je in België scholing krijgt. Je geeft aan dat er geen scholen zijn in Afghanistan, maar even later erken je dat jongens er wel naar school mogen gaan. Je verklaart dat mensen in Afghanistan gedwongen worden om te bidden en mee te doen aan de ramadan, maar uit je verklaringen blijkt dat je in België ook bidt en (deels) meedoet aan de ramadan (zie supra). Je legt een aantal foto's neer van uitstapjes georganiseerd door het opvangcentrum waaraan je deelnam (NPO 2, p. 14). Deze foto's tonen louter aan dat je deelnam aan dergelijke activiteiten. Je verklaart voorts dat je in je vrije tijd meestal cricket speelt met Afghaanse jongens, waaruit blijkt dat je sociale contacten in België voor een groot deel met Afghanen zijn (NPO 1, p. 3).

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Vooreerst citeert verzoeker, en geeft hij toelichting bij, enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met verzoekers specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet op behoorlijke wijze geschiedde. Voorts gaat hij theoretisch in op de samenwerkingsplicht en de bewijslast, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Vervolgens benadrukt verzoeker zijn kwetsbaarheid als minderjarige, waardoor van hem niet dezelfde nauwkeurigheid en kennis kan worden verwacht als van een meerderjarige. Hij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt *“dat de verwerende partij oordeelt alsof de verzoekende partij op het ogenblik van de feiten zelfstandig had moeten denken of handelen met het inzicht van een meerderjarige terwijl zij nog geen 15 jaar oud was”*. Tevens wijst hij op zijn psychische toestand, zoals die onder meer blijkt uit het door hem voorgelegde psychologisch attest, en stelt hij dat dit invloed heeft op de mogelijkheid om een interview af te leggen. Hij herinnert eraan dat hij zijn vader onderweg aan de Iraans-Turkse grens is kwijtgeraakt en sedertdien geen nieuws meer van hem heeft en betoogt, onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International waaruit hij citeert, dat de grensovergang *“bijzonder traumatiserend”* is.

Wat betreft zijn vrees voor vervolging herhaalt verzoeker dat zijn vader bij de politie werkte onder de voormalige overheid en de taliban na zijn vertrek aan huis kwamen vragen naar hem en zijn vader. Hij wijst erop documenten te hebben ingediend om hun familiebanden en zijn vaders werkzaamheden aan te tonen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat Afghaanse documenten kunnen worden vervalst of bekomen door corruptie, bekritiseert verzoeker dat de adjunct-commissaris geen enkel concreet element aanhaalt waaruit dergelijke toestand in onderhavig geval zou kunnen worden vermoed. Wat betreft *“het verwijt van de verwerende partij dat de verzoekende partij meer kennis zou moeten hebben over de documenten in kwestie die thuis bewaard werden”*, stelt verzoeker dat dit ver staat van de realiteit van zijn leven in Afghanistan. Hij licht toe dat een veertienjarig kind niet wordt gesproken over het hele werkparcours van zijn vader *“of documenten in handen wordt gelegd”*, en dat men er kan *“inkomen dat gezien de vader met zijn minderjarig kind op de vlucht sloeg, de vader zelf het woord zou voeren over zijn werkzaamheden”*. Verzoeker verwijst in dit verband naar bronnen waaruit volgens hem blijkt dat de adjunct-commissaris de documenten niet zomaar naast zich neer had mogen leggen. Voorts stelt hij dat de adjunct-commissaris geen bewijselementen aanhaalt waaruit zou blijken dat zijn vader zijn werk niet zou hebben uitgevoerd tot de machtsovername. Waar de adjunct-commissaris verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader beperkt acht, voert verzoeker aan dat zij geen rekening houdt met het feit dat zijn vader werkzaam was in een checkpost, naar andere provincies werd gestuurd, slechts een keer om de zes maanden naar huis kwam, dat hij tot aan de val op zijn werk verbleef en verzoeker toen nog geen vijftien jaar oud was, waardoor het niet mag verbazen dat hij geen gedetailleerde weergave kan verschaffen over de werkzaamheden van zijn vader. Bovendien mag men in Afghanistan niet vragen naar het werk van zijn vader en heeft hij nooit een gesprek van zijn vader met andere mensen opgepikt, aldus verzoeker. Verzoeker hekelt dat er hem geen enkele vraag werd gesteld over de mogelijkheden om een conversatie te voeren met zijn familie. Verzoeker is verder van mening dat hij de familieband met zijn

vader heeft aangetoond, dat de werkzaamheden van zijn vader niet in twijfel worden getrokken en de adjunct-commissaris niet aantoont dat zijn vader niet heeft kunnen werken tot aan de machtsovername.

Aangaande het risico op vervolging op grond van het werk van zijn vader en *“het overheidsgezinde karakter”*, verwijst verzoeker naar algemene informatie betreffende de vervolging van familieleden van mensen die voor de voormalige overheid hebben gewerkt. Verzoeker herhaalt dat de taliban zijn vader vroegen hen te vervoegen, zijn vader om deze reden met hem uit Afghanistan vluchtte en de taliban naderhand thuis naar hem en zijn vader kwamen vragen. Tevens bekritiseert hij dat hij niet werd geconfronteerd met de vaststelling dat zijn broer S. nu even oud is als hij toen hij Afghanistan verliet, maar gewoon naar school gaat en het goed stelt. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend op basis van zijn jeugdige leeftijd.

Wat betreft zijn vrees als terugkeerder verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad en stelt hij te handelen tegen de wetten van de *sharia*, door *“om te gaan met Westerlingen, en bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen”*. Hij benadrukt sinds 2023 in België te zijn en zijn land van herkomst verlaten te hebben als puber in 2021. Hij stelt hier naar school te gaan, deel te nemen aan activiteiten, geïntegreerd te zijn en niet meer te passen in de Afghaanse maatschappij. Hij wijst erop vrienden en vriendinnen te hebben en zijn eigen haarstijl te kiezen. Tevens is hij van oordeel dat de adjunct-commissaris uit het oog verliest dat hij afkomstig is uit een overheidsgezin, dat de contacten met zijn familie niet vanzelfsprekend zijn en dat de taliban vandaag de gehele macht hebben over zijn land van herkomst. Hij voegt hieraan toe dat het feit dat hij contact heeft met zijn familie *“geen integratiecursus over het leven in Afghanistan onder talibanbewind met zich mee[brengt]”* en merkt op dat hem geen vragen werden gesteld over de inhoud van de gesprekken wanneer hij zijn familie hoorde. Verzoeker herhaalt verder dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal worden aanzien en stelt vervolgens dat de taliban een strikte toepassing van de *sharia* hanteren en terugkeerders beschouwen als *“ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders”*, waarbij hij verwijst naar informatie van Nansen en EASO/EUAA. Hij benadrukt dat conform artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet het actueel risico op het moment van het nemen van de beslissing moet worden beoordeeld en wijst er in dit verband op dat IOM en Fedasil op heden geen gedwongen noch vrijwillige terugkeer naar Afghanistan voorzien.

Verzoeker meent dat op grond van de eerder uiteengezette motieven minstens een risico op ernstige schade moet worden aangenomen dat de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt.

Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan, verwijst verzoeker vooreerst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en stelt hij dat uit de bronnen die de adjunct-commissaris aanhaalt de volatiele en onrustige situatie in Afghanistan steeds weer op de voorgrond komt. Hij meent dat de adjunct-commissaris in haar beslissing niet aantoont dat *“de situatie vandaag anders is en dat er verschoond is aan het gebrek van betrouwbare bronnen, zelfs met gebruik van de EUAA van januari 2023, van december 2023, van mei 2024 evenals met de publicatie van UNAMA”*. Verzoeker stelt niet in te zien op welke grond het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zich op heden kan baseren om te stellen dat er geen willekeurig geweld is. Hij verwijst naar voorbeelden van incidenten waarbij burgers het slachtoffer zijn en verwijst naar algemene informatie van onder andere ACLED waaruit volgens hem een toename van de veiligheidsincidenten blijkt. Voorts stelt hij dat de terugkeer uit het Westen en zijn verblijf in het Westen, alsook het werk van zijn vader, persoonlijke factoren vormen in zijn hoofde die een verhoogd risico op ernstige schade met zich meebrengen *“daar de strikt opgelegde toepassing van de Sharia door de Taliban de bevolking ertoe verhindert om te gaan met ongelovigen – o.a. mensen die terugkeren uit het Westen – en deze te helpen”*.

Verzoeker meent tevens bij terugkeer te zullen worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gelet op *“de bovenstaande uiteenzetting, de arbitraire arrestaties, moorden, schendingen en van de mensenrechten, ...”*.

Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire situatie in Afghanistan en verwijst andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Hij verwijst uitvoerig naar algemene informatie betreffende de humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat deze crisis het gevolg is van de taliban, *“die an sich de toekenning van de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt”*.

Verzoeker meent tot slot, wat betreft zijn eventuele nood aan subsidiaire bescherming, dat de situatie niet beantwoordt aan de vereiste van een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 20 februari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023 en de *“Afghanistan – Country Focus”* van EUAA van november 2024, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 21 februari 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij tien steunbrieven van zijn DASPA-leerkrachten en medewerkers van het opvangcentrum, een attest van een burgerschapsopleiding, opmerkingen van de DASPA-docenten in zijn rapport, een inschrijvingsattest en verschillende foto's van activiteiten en ontmoetingen in België voegt. Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota tevens naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 en meent dat dezelfde redenering *in casu* moet worden toegepast. Verzoeker betoogt verder dat de rapporten waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt verwezen niet voldoende actueel zijn om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, waarna hij kritiek uit op de analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan en de mogelijkheid tot terugkeer, onder verwijzing naar de recente rapporten die de verwerende partij in de bestreden beslissing en haar op 20 februari 2025 neergelegde aanvullende nota aanhaalt, alsook volgende bijkomende landeninformatie:

- Human Rights Watch, *“Out of sight, Afghans are going hungry”*, 14 maart 2024;
- Human Rights Watch, *“Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health”*, 12 februari 2024;
- Khaama *“Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure”*, 17 maart 2024;
- Human Rights Watch, *“Schools are failing boys too”*, 6 december 2023;
- Human Rights Watch, *“A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan’s Healthcare Crisis”*, februari 2024;
- Ariana News, *“UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year”*, 16 maart 2024;
- UNAMA, *“Report on Afghanistan”*, 28 februari 2024;
- UNHCR, *“UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety”*, 7 oktober 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van “de onpartijdigheidsplicht”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk kan maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest vervolgd te worden door de taliban, nu (i) het niet aannemelijk is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een vervolgingsvrees zou kennen omwille van het werk van zijn vader bij de politie, (ii) het niet aannemelijk is dat hij vervolgd zou worden door de taliban omwille van zijn verblijf in een ongelovig land in Europa en (iii) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd en vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers vader zou bij de nationale politie gewerkt hebben. Op het moment van de machtsovername door de taliban zou verzoekers vader naar huis gekomen zijn en verzoeker gezegd hebben dat hij samen met hem moest vertrekken uit Afghanistan omdat zij gekend stonden als een overheidsgezinde familie en verzoeker de oudste zoon was. Verzoeker zou, toen hij in Turkije was, gehoord hebben van zijn moeder dat de taliban bij hem thuis naar hem en zijn vader hadden gevraagd. Toen verzoeker in België was zouden de taliban opnieuw navraag gedaan hebben naar hem en zijn vader. Verzoeker stelt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te vrezen omwille van het vroegere werk van zijn vader en omwille van zijn verblijf in Europa, aangezien de taliban hem ervan zouden beschuldigen zijn geloof te hebben afgezworen door naar ongelovige landen te reizen. Verzoeker geeft tot slot aan dat hij geniet van zijn vrijheid in België en niet wil dat de taliban hem restricties opleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn kwetsbaarheid als minderjarige, stelt de Raad vast dat zowel het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd en maturiteit van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Er kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn verklaarde vrees ten grondslag liggen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers toenmalige voogd en advocaat waren tijdens beide persoonlijke onderhouden aanwezig en konden hun opmerkingen geven. Nadat verzoekers eerste persoonlijk onderhoud na de pauze in overleg met verzoekers voogd en advocaat werd stopgezet uit bezorgdheid dat de hoofdpijn die verzoeker toen had hem mogelijk zou verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen, werd verzoeker uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud, na afloop waarvan hij bevestigde alle redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan goed te hebben uitgelegd en de tolk goed begrepen te hebben (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 17 juni 2024 (hierna: NPO II), p. 15).

Verzoeker beperkt zich dan ook tot het uiten van loutere kritiek waar hij stelt dat *“de verwerende partij oordeelt alsof de verzoekende partij op het ogenblik van de feiten zelfstandig had moeten denken of handelen met het inzicht van een meerderjarige terwijl zij nog geen 15 jaar oud was”*, zonder in concreto aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd en profiel een volwaardige deelname aan de procedure zouden hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn voogd of advocaat. In zoverre verzoeker suggereert dat hij niet zelf de beslissing nam om zijn land van herkomst te verlaten, waar hij stelt dat *“[hij] onder ouderlijk gezag stond zodat de ondernomen stappen door [zijn] ouders werden besloten”*, doet hij, die aanvoert bij terugkeer persoonlijk door de taliban te zullen worden geïnterviewd (onder meer) omwille van het vroegere werk van zijn vader voor de voormalige overheid, geen afbreuk aan de verwachting dat hij zijn vrees concreet aannemelijk maakt en dat hij te dien einde desnoods informatie inwint bij zijn familie.

Verder blijkt uit volgende motieven van de bestreden beslissing dat terdege rekening werd gehouden met verzoekers (mentale) gezondheidstoestand en de mogelijke impact ervan op zijn capaciteit om verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming:

“Bij het begin van het eerste onderhoud d.d. 02/05/2024 gaf je aan wat hoofdpijn te hebben omdat je niet geslapen had (notities van het persoonlijk CGVS d.d. 02/05/2024, hierna NPO 1, p. 2). Je had een paracetamol genomen en je gaf aan in staat te zijn om deel te nemen aan het onderhoud. Je werd gevraagd om het zeker aan te geven als het niet meer zou gaan, maar je gaf tot de pauze op geen enkel moment aan dat dit het geval was. Net voor de pauze zei je nog dat het “goed, normaal” ging met je hoofdpijn (NPO 1, p. 9). Tijdens de pauze zei je echter aan je voogd erge hoofdpijn te hebben. Na overleg met jou, je voogd en advocaat werd het onderhoud stopgezet (NPO 1, p. 10). Er werd na het onderhoud

een ziektebriefje d.d. 03/05/2024 geldig voor twee dagen voorgelegd. Tijdens je tweede onderhoud d.d. 17/06/2024 verklaarde je geen opmerkingen te hebben op de notities en verklaringen van het eerste onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17/06/2024, hierna NPO 2, p. 4-5).

Je voogd verklaarde in een e-mail d.d. 07/05/2024 dat jouw gezondheidstoestand snel verslechterde op dat moment. Het CGVS vroeg d.d. 13/05/2024 aan jou voogd om een gedetailleerd certificaat van een specialist voor te leggen, maar er werden behalve bovenvermeld ziektebriefje geen verdere medische stukken neergelegd. Je voogd verklaarde tijdens het onderhoud d.d. 17/06/2024 dat je niet goed slaapt, dat je maagpijn en angsten hebt en dat je geagiteerd was bij de voorbereiding van het onderhoud (NPO 2, p. 3). Jij gaf tijdens dit onderhoud echter aan dat het beter ging met jou en dat het goed ging met je mentale en fysieke gezondheid (NPO 2, p. 2-3). Volgens het neergelegde psychologisch attest d.d. 06/05/2024 – het enige stuk ter staving van je psychologische toestand – had je enkele weken eerder maagproblemen, was je gestresseerd en slapeloos de dag voor je onderhoud d.d. 02/05/2024 en heb je last van nachtmerries. Er zou sprake zijn van medische problemen die versterkt worden door stress. Hoewel het CGVS begrip heeft voor jouw situatie, blijkt uit dit stuk niet dat jouw psychologische problemen jou zouden verhinderen om jouw motieven naar behoren uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit je verklaringen dat dit attest opgesteld werd na slechts één consultatie bij een psycholoog en dus niet gebaseerd is op een langdurige, diepgaande opvolging (NPO 2, p. 3). Je voogd verklaarde tijdens het onderhoud d.d. 02/05/2024 dat men zich in het opvangcentrum zorgen maakt dat je dingen vergeet (NPO 1, p. 10). In het neergelegde attest is echter geen sprake van geattesteerde geheugenproblemen. Uit de notities van beide onderhouds blijkt voorts dat de kwaliteit van de interactie goed was."

Met de algemene kritiek in het verzoekschrift, onder verwijzing naar het door hem voorgelegde psychologisch attest van 6 mei 2024, dat de verwerende partij meent beter dan een professioneel te kunnen oordelen over zijn psychische toestand, toont verzoeker niet aan dat of in welke zin de in dit attest gedane vaststellingen worden miskend of hieruit verkeerde conclusies worden getrokken in de bestreden beslissing wat betreft verzoekers vermogen verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad kan in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat het betrokken attest werd opgesteld na één consultatie bij een psycholoog enkele weken vóór verzoekers tweede persoonlijk onderhoud waarbij verzoeker melding maakte van medische klachten versterkt door stress voorafgaand aan en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud. Zoals reeds aangehaald, werd verzoekers eerste persoonlijk onderhoud stopgezet uit bezorgdheid over zijn toenmalige gezondheidstoestand en de mogelijke impact ervan op de kwaliteit van zijn verklaringen. In weerwil van wat verzoekers toenmalige voogd bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde, gaf verzoeker toen zelf aan dat het beter ging met hem dan de vorige keer en dat hij zich zowel fysiek als mentaal goed voelde (AD, NPO II, p. 2-3). Hoe dan ook kan uit voormeld attest niet blijken dat verzoekers psychische problemen hem zouden verhinderen zijn vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten. Door in zijn verzoekschrift zonder meer het tegengestelde te poneren, doet verzoeker aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker stelt onder verwijzing naar algemene informatie dat de grensovergang tussen Iran en Turkije "bijzonder traumatiserend" is en verwijst in dit verband naar zijn eigen ervaring, doch *in casu* liggen geen attesten voor waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze een vermeend trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Uit lezing van de notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de *protection officer* voldoende aandacht had voor verzoekers fysiek en mentaal welbevinden tijdens het gehoor. Zo werd zowel aan het begin als na de pauze gepeild naar verzoekers toestand, werd verzoeker gewezen op de mogelijkheid om een extra pauze te vragen wanneer hij daar nood aan heeft en werd hem op het hart gedrukt dat hij eventuele problemen meteen moest melden en hij zo goed als mogelijk zou worden geholpen (AD, NPO II, p. 2, 3, 4, 9).

Gelet op het voorgaande kan dan ook worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en hij eveneens kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Wat vooreerst de door verzoeker aangehaalde vervolgingsvrees omwille van het werk van zijn vader bij de politie betreft, kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing op goede gronden motiveert dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken zijn vader tot de machtsovername bij de politie werkte. Zij zet hierover het volgende uiteen:

“Je legt beperkte verklaringen af over je vaders werk (NPO 2, p. 10, 12-13). Je verklaart dat hij in de Mashala Kamar controlepost onderweg naar Kabul werkte en je noemt de naam van zijn commandant, maar je weet niet welke taken je vader deed bij de politie en je zegt hierover slechts vaagweg dat hij het land diende. Je hebt niet aan je moeder of oom gevraagd wat je vader precies deed. Hoewel je vader gedurende lange tijd bij de overheid werkte en om de vijf of zes maanden naar huis kwam, heb je hem nooit iets horen vertellen over zijn werk. Je weet niet of hij een bepaalde rang had. Het CGVS verwacht van jou, als minderjarige, niet dat je gedetailleerde kennis hebt van je vaders werk, maar er kan van jou, de oudste zoon, wel een zekere basiskennis verwacht worden, temeer daar je vader tot vlak voor je vertrek voor de politie zou gewerkt hebben en jij in contact staat met je familie in Afghanistan die jou verdere informatie zou kunnen geven.

Het jongetje dat jij als jezelf identificeert op een foto met je vader is een zeer jong kind, waardoor geen fysieke gelijkenis met jou vastgesteld kan worden en deze foto's de familieband tussen de afgebeelde personen niet aantonen.

Je legt geen recentere foto's van jou samen met je vader voor (NPO 1, p. 12). Er zouden andere foto's van jou met je vader op een geheugenkaart staan, maar hierover zeg je slechts vaagweg dat je op dit moment geen toegang hebt tot die kaart. Je kan niet concreet aangeven waarom dit zo is en denkt dat die kaart mogelijk in een gsm zit die verloren ging.

De taskara's volstaan niet om de familieband tussen jou en je vader aan te tonen. In casu betreft het kopieën, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Bovendien blijkt uit informatie dat het in Afghanistan gemakkelijk is valse en/of vervalste stukken te verkrijgen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Je legt geen enkel recent document met betrekking tot je vaders werk voor. De documenten op naam van M(...) N(...) zijn hetzij zeer oud (opleidingscertificaat van 2004), hetzij ongedateerd (document ondertekend door hoofd veiligheid van de snelwegen). De persoon in uniform die je als je vader identificeert op de foto's ziet er vrij jong uit, waaruit volgt dat het in geen geval recente foto's van je vaders werk zijn.

Het is weinig aannemelijk dat je de voorgelegde foto's en documenten in Afghanistan nog nooit gezien had, terwijl ze thuis in een album bewaard werden (NPO 2, p. 10).

Je hebt geen aannemelijke verklaringen voor het neerleggen van twee nagenoeg identieke opleidingscertificaten, waarbij op het ene document een foto staat en op het andere niet (NPO 2, p. 11). Hierover bevraagd verklaar je dat de waarderingsbrief (sic) met foto diende om rond je vaders nek te dragen of om mee te nemen als hij naar andere provincies reisde, zodat hij zich daar kon identificeren als militair (sic). Het is echter niet aannemelijk dat je vader zich bij professionele verplaatsingen zou identificeren aan de hand van een opleidingscertificaat met foto.

Je biedt geen verklaring voor het feit waarom de voorgelegde documenten van je vader wel bewaard bleven, terwijl je familie het uniform, foto's en andere overheidsdocumenten van je vader verbrandde uit vrees voor de taliban (NPO 2, p. 7-8). Je zegt slechts dat deze documenten in een album bewaard werden thuis.”

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift louter op de door hem neergelegde documenten om de familieband met zijn vader aan te tonen, waarmee hij echter niet concreet weerlegt dat uit de foto's die hij neerlegt niet kan worden afgeleid dat hijzelf en zijn vader hierop staan afgebeeld, en dit evenmin blijkt uit de taskara's van zijn familie, daar dit kopieën zijn waaraan, door gemakkelijk knip- en plakwerk, slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021 (update)). Waar verzoeker hekelt dat de adjunct-commissaris geen enkel concreet element aanvoert waaruit “dergelijke toestand in onderhavig geval zou kunnen worden vermoed”, wijst de Raad er in dit verband op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal c.q. de adjunct-commissaris

en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal c.q. de adjunct-commissaris noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714), waaraan *in casu* voldaan is. Waar verzoeker in dit kader verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad merkt op dat de werkzaamheden van verzoekers vader een kernelement uitmaken van zijn relaas, daar dit volgens hem de reden is dat hij Afghanistan verliet, waardoor er van hem, ook al was hij nog jong bij het verlaten van zijn land, hierover meer info kan verwacht worden, *quod non*. Verzoekers algemene en ongefundeerde betoog “*dat men in Afghanistan als kind niet mag vragen naar het werk van zijn vader*” is derhalve niet dienstig. Verzoeker kan verder niet op dienstige wijze verwijzen naar zijn leeftijd bij vertrek, het feit dat hij als minderjarige op de vlucht sloeg met zijn vader, die zelf het woord zou voeren over diens werkzaamheden, het feit dat zijn vader werkzaam was in een “*checkpoint*”, naar andere provincies werd gestuurd, slechts één keer om de zes maanden naar huis kwam en tot aan de val op zijn werk verbleef teneinde te verklaren dat hij “*geen gedetailleerde weergave kan verschaffen over de werkzaamheden van [zijn] vader*”. Van verzoeker wordt immers geen gedetailleerde kennis doch wel basiskennis verwacht over zijn vaders werk. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen evenmin dat hij enige poging ondernam of moeite deed zich bij zijn familie in Afghanistan, met wie hij verklaart nog contact te hebben, hierover te informeren (AD, NPO II, p. 5 en NPO I, p. 6). Verzoekers suggestie dat de omstandigheden hem niet toelaten zich bij zijn familie te informeren over het vroegere werk van zijn vader, waar hij aanstipt dat hij “*enkel via de telefoon van vrienden contact heeft met [zijn] familie en dat zelfs het CGVS de profielen van [verzoeker] op sociale media niet terugvindt*”, kan niet worden gevolgd. Verzoeker heeft tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud inderdaad aangegeven dat hij de telefoon van vrienden in het opvangcentrum gebruikt om zijn familie te contacteren omdat het scherm van zijn eigen telefoon gebroken is en hij hierop niets kan zien. Echter blijkt zijn telefoon slechts één of anderhalve maand voor het persoonlijk onderhoud beschadigd te zijn geraakt, wat impliceert dat verzoeker gedurende ongeveer een jaar na zijn aankomst in België in staat is geweest om met zijn eigen telefoon zijn familie te contacteren (AD, NPO I, p. 8 en stuk 7, verklaring DVZ, vraag 34). Dat de *protection officer* tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verzoekers sociale mediaprofielen niet kon terugvinden, impliceert verder niet dat deze profielen niet bestaan, nog daargelaten dat geenszins blijkt dat verzoeker enkel via sociale media contact heeft met zijn familie, gelet op zijn verklaring dat hij met zijn moeder, zus en neven *spreekt* (AD, NPO II, p. 6 en NPO I, p. 6). Waar verzoeker in dit kader hekelt dat hij wel contact heeft, maar de *protection officer* hem geen enkele vraag heeft gesteld “*over de mogelijkheid van de verzoekende partij om in die omstandigheden een conversatie te voeren met haar familie*”, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd te vertellen over het contact dat hij heeft met zijn familie en dat verzoeker toen aangaf met wie en hoe vaak hij contact heeft, zonder melding te maken van problemen die de conversatie zouden bemoeilijken of verhinderen (AD, NPO I, p. 6). Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het komt niet aan de *protection officer* van het CGVS toe om het gehoor te sturen. Nu verzoeker klaarblijkelijk in staat is geweest om tijdens de contacten met zijn familie te vragen naar de nodige documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming (AD, NPO I, p. 5-6 en NPO II, p. 5, 12), kan worden aangenomen dat hij dan ook de gelegenheid heeft gehad om meer informatie in te winnen over de werkzaamheden van zijn vader bij de politie. Minstens dient te worden vastgesteld dat verzoeker het tegendeel niet aantoonde.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij geen enkel recent document van zijn vaders werk voorlegt, het weinig aannemelijk is dat hij de door hem voorgelegde foto's en documenten in Afghanistan nog nooit gezien had niettegenstaande ze thuis in een boekje zouden zijn bewaard en hij geen aannemelijke verklaring heeft voor het neerleggen van twee nagenoeg identieke opleidingscertificaten, waarbij op het ene document een foto staat en op het andere niet. Wat betreft verzoekers opmerking in zijn verzoekschrift dat de adjunct-commissaris geen bewijselementen aanhaalt “*waaruit zou blijken dat de vader van de verzoekende partij haar werk niet zou hebben uitgevoerd tot aan de machtsovername*”, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om zijn vrees voor persoonlijke vervolging en de feiten en omstandigheden waarop hij zijn vrees baseert *in concreto* aannemelijk te maken, en niet aan de adjunct-commissaris om het tegendeel aan te tonen. Verzoeker blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, evenwel in gebreke.

Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoend om afbreuk te doen aan de bovenstaande pertinente analyse, waar de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat zijn vader effectief tot de machtsovername werkzaam was bij de politie.

Waar verzoeker verder op algemene wijze verwijst naar algemene informatie aangaande vervolging van familieleden van voormalige leden van de *Afghan National Security Forces* (hierna: ANSF), gaat hij eraan voorbij dat er in eerste instantie geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat zijn vader tot de machtsovername werkzaam was bij de nationale politie in Afghanistan. Zo wordt aangenomen dat verzoekers vader daadwerkelijk bij de politie werkte en verzoeker vreest omwille van de familiale band persoonlijk te worden gevisieerd en vervolgd, dient te worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF (Afghan National Security Forces) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Je verklaart dat je vader bedreigd werd door de taliban, maar je verklaringen hierover zijn uiterst beperkt (NPO, 2 9-10). Zo denk je dat de taliban hem gezegd hebben om voor hen te werken in plaats van voor de overheid, maar je familie heeft jou daar niets over gezegd en je weet niet wat de taliban aan je vader zouden gezegd hebben. Je legt voorts geen enkel bewijs neer van je vaders vlucht uit Afghanistan. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van je vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft jouw eigen problemen en de problemen van jouw familieleden, overtuigen jouw verklaringen niet:

Je hebt nooit problemen gehad heb met de taliban omwille van je vaders werk voor de machtsovername (NPO2, p. 9). Je verliet Afghanistan meteen bij de machtsovername, zonder dat jij problemen gehad hebt. Het is niet geloofwaardig dat de taliban jouw familie na het vertrek van jou en je vader bedreigden (NPO 2, p.8). Je verklaart dat het goed gaat met je moeder, broers en zus, die nog steeds in jullie eigen huis in jullie dorp wonen (NPO 2, p. 5). Je broers gaan naar school en de madrassa, waaruit blijkt dat ze hun gewoonlijke dagelijkse leven verderzetten. Als de taliban daadwerkelijk jouw familie zouden viseren omwille van het werk van je vader, is het niet aannemelijk dat de taliban tot op heden geen verdere actie ondernamen behalve navraag doen naar jou en je vader, noch dat je familie het risico zou nemen om deel te nemen aan het dagelijkse, openbare leven.

(...)”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om bovenstaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verder vormt de omstandigheid dat verzoeker niet werd geconfronteerd met de vaststelling dat zijn broer S. in Afghanistan nu even oud zou zijn als verzoeker toen hij het land verliet, en geen problemen kent, geen beletsel voor de adjunct-commissaris om dit mee te nemen en te vermelden in de bestreden beslissing. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift overigens geen poging om deze vaststelling te verklaren of hiervoor een valabele uitleg te bieden.

De overige door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin in een ander daglicht stellen. De foto's van verzoekers verblijf in

België hebben louter betrekking op zijn verblijf alhier en kunnen niet dienen ter staving van de problemen die hem ertoe zouden hebben genoopt Afghanistan te verlaten (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 7 en 9).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten dan wel er niet naar terug te kunnen keren uit vrees voor de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader voor de voormalige overheid.

Met betrekking tot de door verzoeker geuite vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille van zijn verblijf in het Westen en de perceptie dat hij ongelovig geworden is, dan wel de vrees dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zal kunnen conformeren aan de aldaar geldende regels en restricties als gevolg van de vrijheid die hij in het Westen heeft genoten, dient vooreerst te worden gewezen op volgende analyse, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de '*civic space*' wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land onttrokken in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA,

Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de-facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de-facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de-facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De de-facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet

wordt geregeerd, heeft de de-factoregering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de-factostaatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de-facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de-factohooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96). De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de-factoregering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben de-facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een moellah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de-facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45), wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die

terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Op dit punt bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente overwegingen:

“*Het is niet aannemelijk dat je vervolgd zou worden door de taliban omwille van je verblijf in een ongelovig land in Europa (NPO 2, p. 8-9):*

Je verklaring dat de taliban zouden zeggen dat je je religie afzwoer omwille van verblijf in een ongelovig land is niet meer dan een blote bewering.

Je bent nog steeds moslim (NPO 1, p. 7). Je bidt in het opvangcentrum en je vierde de dag voor het tweede onderhoud het offerfeest (NPO 1, p. 7 en NPO 2, p. 2). Je deed enkele dagen mee aan de ramadan. De enige reden waarom je niet alle dagen vastte is dat je de hele dag naar school ging waardoor het praktisch niet haalbaar was (NPO 2, p. 13).

Je verklaringen over (vermeende) verwestering overtuigen niet (zie infra voor verdere bespreking).

(...)

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot ongeveer 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (je verliet Afghanistan immers in de periode van de machtsovername in augustus 2021), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde les volgde aan de moskee en aan de madrassa, je bezighield op de velden, boodschappen deed en op bezoek ging bij je ooms die in de buurt en in de stad woonden (NPO 1, p. 6-7 en NPO 2, p. 5).

Bovendien blijkt je afkomstig te zijn uit de provincie Laghman, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waar je het hebt over gevechten tussen de taliban en het leger (NPO 2, p. 6). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Je hebt dagelijks tot wekelijks contact met je familie (NPO 1, p. 6 en NPO 2, p. 5).

Je haalt aan dat je in België vrijheid hebt en dat je hier alles mag doen zonder dat de wet of regering ingrijpt in jouw leven (NPO 2, p. 13). Je verwijst hierbij enkel naar het dragen van bepaalde kledij, kiezen van een haarstijl, rondlopen met meisjes en roken. Gevraagd of je je zou kunnen aanpassen aan de lokale regels in Afghanistan, zeg je dat dit niet mogelijk is omdat je gewend bent aan het leven in België en verwijst je opnieuw naar je eerdere verklaring dat de taliban zouden zeggen dat je je religie afzwoer, die niet geloofwaardig is (zie supra). Je verklaart dat je hier naar school gaat en in de vakantie zal deelnemen aan een vakantiecursus Frans (NPO 1, p. 3, NPO 2, p. 13), wat er louter op wijst dat je in België scholing krijgt. Je geeft aan dat er geen scholen zijn in Afghanistan, maar even later erken je dat jongens er wel naar school mogen gaan. Je verklaart dat mensen in Afghanistan gedwongen worden om te bidden en mee te doen aan de ramadan, maar uit je verklaringen blijkt dat je in België ook bidt en (deels) meedoet aan de ramadan (zie supra). Je legt een aantal foto's neer van uitstapjes georganiseerd door het opvangcentrum waaraan je deelnam (NPO 2, p. 14). Deze foto's tonen louter aan dat je deelnam aan dergelijke activiteiten. Je verklaart voorts dat je in je vrije tijd meestal cricket speelt met Afghaanse jongens, waaruit blijkt dat je sociale contacten in België voor een groot deel met Afghanen zijn (NPO 1, p. 3).

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat hij sinds 2023 in België verblijft en zijn land van herkomst als puber verliet in 2021. Met zijn loutere verblijf van inmiddels

iets meer dan twee jaar in België maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Verder merkt de Raad op dat verzoeker nalaat om zijn betoog dat hij geïntegreerd is en niet meer past in de Afghaanse maatschappij te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere bewering op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheid dat verzoeker zijn eigen haarstijl kiest en zonder onderscheid om zou gaan met vrienden en vriendinnen, onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift op dat hij in België naar school gaat en deelneemt aan activiteiten. Per aanvullende nota brengt verzoeker "*ter ondersteuning van zijn adoptie van westerse waarden*" meerdere getuigenissen van DASPA-leerkrachten en medewerkers van het opvangcentrum, een attest van een gevolgde burgerschapsopleiding, opmerkingen van DASPA-docenten in een rapport, een attest van inschrijving voor een cursus en verschillende foto's van activiteiten en ontmoetingen met andere jongeren bij (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 21 februari 2025). Deze stukken getuigen van zijn motivatie en goede houding op school, zijn sociale karakter, zijn bereidheid om de Franse taal te leren en zijn openheid ten aanzien van de westerse waarden en vrijheden en het leren kennen van nieuwe mensen. De Raad wijst erop dat dit alles aantoonde dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn scholing en opleidingen en zijn sociale contacten in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat ervan hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

In casu stelt de Raad vast dat, gelet op verzoekers niet-betwiste geboortedatum en zijn verklaringen Afghanistan verlaten te hebben op het moment van de machtsovername door de taliban in augustus 2021, verzoeker ongeveer vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan in september 2021 verliet (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 34). Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan naar de moskee en madrassa ging om les te volgen, zich bezighield op de velden, boodschappen ging doen en op bezoek ging bij zijn ooms die in de buurt en in de stad woonden (AD, NPO I, p. 6-7 en NPO II, p. 5). Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat, hoewel hij ter terechtzitting verklaart dat zijn moeder recent overleden is, hij nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (AD, NPO II, p. 5 en NPO I, p. 6) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker Pasjtoe spreekt en aangeeft soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 9). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoekers beweerde herkomst uit een overheidsgezinde familie is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen en niet van aard om voorgaande vaststellingen, waar blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels, in een ander daglicht te plaatsen. Verder is de omstandigheid dat de taliban vandaag de gehele macht hebben over heel verzoekers land van herkomst niet van aard een ander licht te werpen op de overweging in de bestreden beslissing dat de

taliban voorafgaand aan de machtsovername reeds vele jaren sterk aanwezig waren in verzoekers voorgehouden herkomstregio, de provincie Laghman. Waar hij stelt dat de contacten met zijn familie niet vanzelfsprekend zijn en hij hekelt dat er geen vragen werden gesteld over de inhoud van de gesprekken wanneer hij zijn familie hoorde, herhaalt de Raad dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd te vertellen over het contact dat hij heeft met zijn familie, maar verzoeker op dat moment niets vermeldde over de inhoud van of de omstandigheden waarin deze contacten plaatsvinden en enkel aangaf regelmatig contact met zijn moeder, zijn zus en zijn neven te hebben (AD, NPO I, p. 6). Bovendien wijst de Raad er andermaal op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Waar verzoeker laconiek opmerkt dat het feit dat hij contact heeft met zijn familie “*geen integratiecursus over het leven in Afghanistan onder talibanbewind met zich mee[brengt]*”, brengt hij geen ernstige en valabele argumenten aan ter weerlegging van de motieven op grond waarvan terecht besloten wordt dat verzoeker in staat mag worden geacht zich bij terugkeer te conformeren aan de regels en normen die thans gelden binnen de Afghaanse samenleving, waaronder de vaststelling dat hij in Afghanistan nog over een netwerk beschikt waarbij hij zich desgevallend kan informeren over veranderingen in de heersende regels en normen.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de situatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 270 813 en 278 653 van respectievelijk 31 maart 2022 en 12 oktober 2022, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met zijn betoog maakt verzoeker, die een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en er nog steeds over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht “*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*” van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat deze sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet

langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bestendig door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit-and-run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de-facto-autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de de-facto-autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna honderd procent en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of van grensincidenten tussen de-factostrijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in het rapport “*Afghanistan: Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, en in zijn aanvullende nota naar het arrest met nummer 297 075 van de Raad van 14 november 2023, moet worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar hij - gelet op het voorgaande - in gebreke blijft.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn toenmalige voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend vijftwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT